

POHODIČKA

Časopis Zariadenia sociálnych služieb Pohoda seniorov, n. o.

č. 3/2020

Tento projekt sa uskutočnil vďaka podpore Nadácie SPP

Dôvodom, prečo je také ťažké nájsť šťastie je to, že minulosť vidíme lepšiu, než v skutočnosti bola, súčasnosť vidíme horšiu, ako naozaj je, a budúcnosť vidíme problematickejšiu, než bude.

(Marcel Pagnol)

OBSAH

3	Príhovor
4 – 7	Naše aktivity
8 – 9	Predstavujeme vám
10	Žijú medzi nami
11 – 12	Z tvorby našich klientov
13 – 14	Spoločenská kronika

Redakcia:

Šéfredaktor: PhDr. Ľubomír Trefný

Redaktori: Anna Trefná, Mgr. Katka Marsovszka, Bc. Adriána Balatoni, Mgr. Kristína Vrabcová, Michael Grežďo (za personál)

Časopis neprešiel jazykovou úpravou.

**Pohoda seniorov, n. o. – „Veľká rodina“
seniori, zamestnanci, príbuzní, ďalší
spolupracovníci**

Všetci sme si spoločne prešli a prechádzame obdobím, keď nám nový koronavírus ukazuje našu zraniteľnosť a odkázanosť na ostatných.

Tento „koronačas“ je aj priestor na viac solidárnosti, vzájomnej podpory a pomoci. Cieľom nášho pracovného kolektívu v zariadení Pohoda seniorov, n. o. je okrem starostlivosti o prijímateľov sociálnej služby rozšíriť medzi našich seniorov aj milé a povzbudzujúce slová. Ukázať im, že sme v tom spolu, že na nich stále myslíme. Situácia nám ukázala, že máme šikovných a zodpovedných zamestnancov, ukázala nám ich silu a ukázala nám, že by sme si mali viac vážiť prácu v sociálnych službách.

Zistili sme tiež, koľko priateľov naše sociálne zariadenie má, pretože v čase koronakrízy nám nezištne ponúkli pomoc. Veľmi si to všetci vážime.

Tieto veľmi náročné dni nám však dali možnosť tráviť viac času s našimi klientmi, objavovať ich krásu, obrovskú hodnotu, ktorú v sebe majú. Zároveň nás tieto ťažké dni odlúčenia od vlastných rodín naučili pokore a predovšetkým ešte väčšej zodpovednosti.

Aj napriek tomu, že nás koronavírus v mnohých veciach obmedzil, nikto nám nezakázal mať radosť zo života. A radosť zo života má mnoho podôb, ktorými sa usilujeme v našom zariadení spríjemniť každodenný pobyt seniorom, ktorí nemôžu byť v blízkosti svojich najmilších rodín.

Dávam si otázku, či tento aktuálny solidárny zápal pod hrozbou ochorenia bude pretrvávajúť aj po upokojení situácie...

Verím, že u nás v Pohode seniorov, n. o. „ÁNO“

Ved' každý deň je pre nás, ktorí svoju prácu milujeme,
novou výzvou a výhrou.

**Mgr. Gabriela Kopčajová,
riaditeľka**

Naše aktivity

Mesiac máj je bezpochyby jeden z najkrajších mesiacov roka. Lásky čas. Celá príroda sa prebúda k životu. Všetko kvitne a ukazuje svoju krásu a nádheru.

Napriek ťažkým a náročným podmienkam a s nimi súvisiacimi opatreniami, ktoré krízová situácia vyžadovala, sme aj v tomto roku dodržali tradíciu 1. mája. Na záhrade našej Pohody sme si ozdobili prvomájový strom. Všetkým nám vyčaril úsmev na tvári. K tejto tradícii okrem stavania a vyzdobovania stromov patrí spev aj zábava.

V uplynulých mesiacoch sme si vyhradili pravidelné dni,

počas ktorých nám hudba a spev nesmeli chýbať. Hudba lieči, prináša radosť, uvoľnenie i umelecký zážitok. Hudba prichádza za svojimi poslucháčmi, odhaľuje im tisíce svojich podôb. Má úžasnú moc zmeniť našu náladu. Niektorá nás rozveselí, iná

upokojuje. Pri niektorej máme chuť tancovať, pri inej ľahko zaspávame. Bez toho, aby sme si to

uvedomovali, hudba, ktorá je okolo nás, neustále vplýva na naše vedomie. Počas našej muzikoterapie nechýbal ani tanec, a my máme výborných tanečníkov.

V našom zariadení pribudli aj talentovaní členovia speváckeho krúžku, ktorí sú takí zohratí, že vytvorili našu vlastnú „kapelu“ Pohody seniorov. Medzi jej členov patrí náš klient PhDr. Ľubo Trefný, ktorý nám okrem svojho spevu prináša melódiu hraním na klavíri. Ďalším členom je náš sociálny terapeut - saxofonista Bc. Marián Boris, pridala sa k nim aj fyzioterapeutka - speváčka Bc. Adriána Balatoni. No a nesmieme zabudnúť ani na našu milú klientku – gitaristku Janku Myslíkovú.

Počas tohto obdobia sme mali aj týždne náročné pre našich seniorov a ich rodiny. V dôsledku karanténnych opatrení sa nemohli stretávať so svojimi blízkymi, preto sme sa im usilovali tieto chvíle čo najviac spríjemniť. Svojich najbližších však majú stále v mysli a najmä v srdciach, preto sme si vytvorili spoločný pozdrav, ktorý sme prostredníctvom sociálnej siete poslali všetkým, na ktorých nám záleží.

Medzi naše ďalšie obľúbené aktivity patrí tvorivá dielňa. Prostredníctvom tvorby vieme vyjadriť svoje pocity. Relaxujeme pri maľovaní a pri vytváraní rozličných krásnych vecičiek, ktoré môžeme použiť ako výzdobu alebo dekoráciu. Taktiež sa nimi usilujeme odovzdať emócie ľuďom, ktorým sa rozhodneme darovať svoje výtvy.

Aj do Pohody seniorov boli poslané krásne kresby pre našich klientov.

Veverky a Dráčatá, deti zo Skautského strediska Skalka v Mníšku pod Brdy, vytvorili "práničky pro dědečky a babičky", ktoré vyčarili u všetkých našich klientov úsmevy na tvárach.

Nezabúdali sme ani na našich jubilentov, medzi ktorých patrí aj pani Marta Belušová,

ktorá medzi nami oslávila krásne deväťdesiate narodeniny. Ešte raz gratulujeme!

S našimi klientmi sme vytvárali kvietky z farebného papiera. Použili sme ich na výzdobu. Všetkých nás to veľmi bavilo, a kvietky sme aj vyzdobili, rôznymi trblietkami a nálepkami.

Istý čas sme prežívali aj obdobie zmien, keď sa klienti po

dlhšom čase mohli opäť stretnúť so svojimi rodinami, aj keď za podmienok dodržania prísnejších opatrení. Šťastné chvíle sa odzrkadlili v očiach aj v celkovej pohode našich klientov.

Letné obdobie sprevádzali pravidelné posedenia na terase a vo vonkajších priestoroch nášho zariadenia. Krátili sme si čas rôznymi hrami, či už pohybovými alebo vedomostnými. Niektoré dni sme si posedenie na terase spestrili len rozprávaním a dobrou kávičkou.

Leto sa nám pomaly prehuplo do jesene. Slniečka ubúda, a za oknami už bežne kvety nekvitnú, naša jedáleň však ku koncu leta zázračne rozkvitla. A my ďakujeme aj za tieto „malé zázraky“ a radosti a veríme,

že ich v našich životoch bude vždy tak „akurát“.

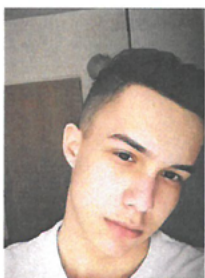
Niektorí ľudia zvyknú hovoriť, že naša mládež je zlá, skazená, bezcitná, že jej chýba empatia a úcta k starším. Nie je správne akýmkoľvek spôsobom nálepkovat' skupiny ľudí, pretože už staré slovenské príslovie, vychádzajúce z mnohoročných skúseností a poznania hovorí, že nie sme všetci v jednom vreci. Pokiaľ ide o mládež, aj my, klienti Pohody seniorov, sme sa už neraz mohli presvedčiť, že veľa mladých ľudí dokáže prejavíť svoj kladný vzťah k staršej generácii. V minulých rokoch nás viackrát navštívili mladí ľudia – od najmenších detí, cez galantských školákov, stredoškolákov či žiakov základných umeleckých škôl, ktorí nám odovzdali tie najpozitívnejšie emócie, darovali nám kúsok svojho voľného času a obohatili náš život o chvíle radosti. Vždy sme za to boli mimoriadne vďační. Koronavírus tieto naše stretnutia na čas zastavil a my veríme, že sa čoskoro všetko zas vráti do starých koľají.

Napriek nepriaznivým vonkajším okolnostiam sme však mali to šťastie privítať počas leta medzi nami dvoch mimoriadne inteligentných a sympatických mladých chlapcov, ktorí sa rozhodli venovať nám svoje prázdniny, teda čas, ktorý väčšina ich rovesníkov využíva na zaslúžený oddych od nesporne náročného štúdia.

Myslím, že ich netreba osobite predstavovať, Všetci sme sa s nimi denne, alebo

takmer denne stretávali, všetci sme si ich obľúbili. **Michael Grežďo** a **Kevin Miklóš**, obaja narodení v roku 2001, obaja študenti. Michael je frekventantom štvorročného denného štúdia Strednej odbornej školy v odbore Reklamná tvorba, Kevin je študentom Gymnázia Janka Matúšku.

Kým Michael, presnejšie povedané – Miško, ako sme ho všetci oslovovali, pracoval celé prázdniny na recepcii Pohody seniorov, a spolu s kolegyňou Deniskou Lanczovou namaľoval aj krásny strom života na terase nášho zariadenia (*pozri fotografiu na titulnej strane*), Kevin bol s nami v neustálom dennom kontakte a vykonával predovšetkým pravidelnú a dôkladnú dezinfekciu dotykových plôch, ktorá je veľmi dôležitá práve v čase koronakrízy. Obaja pomáhali tam, kde to bolo najviac potrebné, a pritom si vždy našli čas na milé slovo či vľúdny úsmev.

Ani sme si nevedomovali, ako rýchlo plynie čas ich brigády, a ako hlboko sa zapísali do našich srdc. Dnes, keď už obaja opäť zasadli do školských lavíc, nám zostali len spomienky na ich prítomnosť a šikovnosť, a veľká vďaka, ktorú chceme vyjadriť aj týmto spôsobom.

Mgr. Kristína Vrabcová za sociálny úsek

Predstavujeme vám

Hoci je medzi nami pomerne krátko, už ju dobre poznajú všetci klienti Pohody seniorov. Jedni ako výbornú fyzioterapeutku, ostatní ako ženu (a tu by sa, podľa výzoru, žiadalo povedať skôr dievčinu) s nadpriemerne dobrým hlasom. Už niekoľko týždňov sa aktívne zapája do nášho speváckeho krúžku. Keď spieva, všetci ju počujeme so zatajeným dychom. Dvadsaťštyriročná **Bc. Adriána Balatoni** nám dovolila, aby sme niekoľkými pohľadmi nazreli aj do jej súkromia.

Narodila sa a vyrastala v Zlatých Moravciach, má staršieho brata Miroslava, ktorý je tiež vysokoškolsky vzdelaný. On sa však venoval viac technickému smeru, a je kvalifikovaný v odbore Aplikovaná informatika. V rodných Zlatých Moravciach absolvovala aj základnú školu a Gymnázium Janka Kráľa.

„Prečo som si vybrala povolanie, ktoré vykonávam?“ – kladie si otázku pani Adriána, a hneď poskytuje aj odpoveď: „Nuž, spočiatku som túžila stať sa psychologičkou. Bola to pre mňa jasná voľba až do momentu, keď mi mamina priniesla domov knižku s názvom »Kam na vysokú školu?«. Dočítala som sa v nej o odbore fyzioterapia, ktorý ma v momente zaujal. Naštudovala som si o práci fyzioterapeuta množstvo informácií, a rozhodla som sa podať si prihlášku na Univerzitu svätého Cyrila a Metoda v Trnave - Inštitút fyzioterapie, balneológie a liečebnej rehabilitácie, so sídlom v Piešťanoch. Úspešne som prešla prijímacím konaním, presťahovala som sa na internát do Piešťan, a začala štúdium fyzioterapie. V povolani fyzioterapeuta som sa našla, štúdium ma veľmi bavilo, najmä prax. Po rokoch štúdia sa zo mňa stala fyzioterapeutka, a musím povedať, že svoju prácu milujem. Držím sa zásady, že jediný spôsob, ako byť skutočne spokojný, je veriť, že to, čo robíte, je skvelá práca. A jediný spôsob, ako robiť skvelú prácu, je milovať to, čo robíte.“

O tom, že má svoju prácu naozaj veľmi rada, svedčí aj skutočnosť, že si kvalifikáciu rozšírila o ďalšie kurzy a školenia. Osvedčenie o odbornej spôsobilosti v oblasti športových masáží získala v Masérskej škole REMAS Piešťany, s.r.o., a absolvovala aj kurz klasickej masáže. „V roku 2015 som sa teda zo Zlatých Moraviec

prestahovala do Piešťan kvôli štúdiu fyzioterapie,“ pokračuje v rozprávaní pani Balatoni. „Od roku 2018 som začala pracovať v Adeli, s.r.o., ako fyzioterapeut, a tam som spoznala aj svojho manžela, ktorý pracoval v Adeli ako masér. V marci 2020 sme sa presťahovali do Trnavy, kde v súčasnosti žijeme, a v máji 2020, v čase najväčšej koronakrízy, sme mali svadbu. Samozrejme, s rúškami na tvárach. Manžel sa volá Attila, vyštudoval Strednú zdravotnícku školu v Michalovciach v odbore masér. Pochádza z východného Slovenska, z dedinky Krišovská Liesková, okres Michalovce. Je výborný kuchár - často mu hovorím, že sa minul povoláním.“ „A ako ste sa dostali k spevu?“ – kladieme zvedavú otázku.

„Aktívne som sa začala venovať spevu na základnej škole. Každý rok som sa zúčastňovala na spevackej súťaži Slávik Slovenska a na rôznych školských kultúrnych podujatiach. Neskôr som sa prihlásila na 1. Zlatomoraveckú Superstar, po ktorej som od Zlatomoraveckého ochotníckeho kolektívu dostala ponuku zahrať si v muzikáli Zhŕňajova nevesta. Súbor pôsobil pod vedením dramaturga,

umeleckého vedúceho, režiséra a herca telom aj dušou v jednej osobe Bc. Petra Kereša, jedného z vtedajších organizátorov zlatomoraveckého kultúrneho života. Spievala som aj v štvorhlasnom kresťanskom mládežníckom spevokole Voice of Joy, ktorý viedol výborný klavirista a spevák s tenorovým hlasom Marek Hoppan.“

Pani Balatoni sme si v Pohode seniorov všetci veľmi rýchlo obľúbili, a to nielen vďaka jej vysoko profesionálnemu prístupu k starostlivosti o klientov, ale aj vďaka jej milej a príjemnej povahe. Dokáže sa každému vládne prihovoriť a šíri okolo seba fluidum úsmevu, láskavosti, dôvery a istoty. A ako to pociťuje ona?

„Názov zariadenia je pre vyjadrenie mojich pocitov veľmi výstižný - cítim sa tu naozaj v pohode. Je tu skvelý kolektív zamestnancov a milí klienti. Som nesmierne šťastná a vďačná za to, ako krásne ste ma tu medzi seba všetci prijali. Veľmi si to cením a som hrdá na to, že môžem byť súčasťou takého skvelého tímu.“

A na záver ešte pár slov čitateľom nášho časopisu: „Milí čitatelia Pohodičky, prajem vám všetkým do ďalších rokov veľa zdravia a sily, aby ste tu s nami v šťastí a

spokojnosti dlho žili. Pamätajte, že vás všetkých radi máme a s láskou v srdci sa o vás staráme. Lebo, ako povedal Buddha, krásni mladí ľudia sú hračky prírody, ale krásni starí ľudia sú umelecké diela.“

Žijú medzi nami

Tichá, plachá, citlivá – tak by som zo svojho pohľadu charakterizoval pani **Amáliu Lhotovú**, ktorá prišla do kolektívu klientov Pohody seniorov pomerne nedávno. Narodila sa pred sedemdesiatimi deviatimi rokmi vo Veľkom Rovnom, („...a napíšte, že je to známa drotárska obec,“ upozorňuje pani Lhotová, zrejme hrdá na túto krásnu slovenskú lokalitu v okrese Bytča). Otec bol roľník a drevorubač, mama domáca. V rodine bolo sedem detí, ona bola druhá najmladšia. Zostali len traja – ona, brat a sestra. Bohužiaľ, mamu stratili veľmi skoro. Ona mala v tom čase sedem rokov a brat dva. Otec sa neskôr znovu oženil a presťahoval sa s novou manželkou do drevenice, ktorú si postavili. Ona s bratom zostali bývať v rodičovskom dome.

V rodnej dedine vychodila aj základnú osemročnú školu. Jedenásťročnú strednú školu absolvovala už v Bratislave.

„Z nás siedmich súrodencov štyria vyštudovali vysoké školy,“ hovorí pani Lhotová. „Ja som sa stala inžinierkou chémie, a brat je lekár. V čase, keď som skončila vysokú školu, sa do práce nastupovalo na umiestenky, a tak som týmto spôsobom začala pracovať v dnes už neexistujúcom, no vtedy prosperujúcom národnom podniku Kablo v Bratislave. Ako chemická inžinierka som pracovala na úseku technického rozvoja, konkrétne som riešila materiály na izoláciu a plášte káblov.“

V n.p. Kablo pracovala nepretržite až do roku 1989, medzitým sa vydala, no do manželstva vstupovala až v neskoršom veku, takže s manželom sa rozhodli, že spolu žiadne deti nebudú mať. Manžel bol vdovec, a mal z predchádzajúceho manželstva jedného syna.

„V roku 1989 sa manžel rozhodol využiť svoje znalosti elektrotechnického inžiniera, a založil si malú obchodnú spoločnosť, ktorá sa zaoberala obchodovaním s elektrotechnickými výrobkami, kde sme potom spoločne pôsobili,“ spomína pani Lhotová.

Až do roku 2019 bola pani Lhotová sebestačná, no postupne veľmi zoslabla, a musela mať opatrovatelku. Hoci jej príbuzní sú veľmi súdržní, nechcela byť nikomu na ťarchu, pretože všetci majú svoje rodiny. Ísť do penziónu sa však bála. Žiaľ, napokon ju okolnosti prinútili, no dosiaľ sa s tým vnútorne celkom nevysporiadala...

Jej celoživotnou záľubou boli zdravé potraviny, zbierala aj bylinky. Okrem toho veľa štrikovala a háčkovala. V tom čase boli v móde minišaty, ktoré si sama zhotovovala. Jej záľubou bolo aj čítanie a sama si robila archív výpiskov a výstrižkov zo zaujímavých článkov z časopisov.

Z tvorby našich klientov

Ako sa Svetluška narodila

Pri potoku pod lopúchom, v malom mušom domčeku, prišla na svet malá muška. Mama – muška svätójánska – veľmi sa jej potešila, na lupeň ju položila, a hneď si ju prezerala.

„Očká, tie má celé po mne, ako lesné studienky. Krídelká, nóóó, sú silné po tatovi, keď bude chcieť, obletí svet! Nožičky si porátam: dve a dve a ešte dve, óóó, aké chlpaté, aspoň jej nebudeme musieť kupovať pančušky na zimu. Ešte sa pozriem, či jej svieti lampášik, veď je to predsa svätójánska muška!“ A vtom „ŠŤUK!“ – malá muška zažala lampášik, a silno zasvietila mamke rovno do očí...

„Jaj!“ zľakla sa mamka. „No, pozrite tú nezbednicu, ako ma osvietila, celkom ako slniečko! Tá má teda lampášik – ako nik! Aspoň viem, ako ťa budeme volať, budeš muška Svetluška!“

A tak Svetluška rástla, a bola z nej veľmi zvedavá muška, ale aj múdra, lebo videla veľa vecí, ktoré iné mušky nezbadali, lebo mali len slabé svetielka, kým ona mala jasný lampášik. Keď preleštila jeho sklíčko chlpatou labkou, ukázalo jej všetko, čo len chcela. Lenže to bolo tajomstvo...

Muška Svetluška a strašidlo

Raz ráno, len čo sa rozvidnelo, zazdalo sa Svetluške, že ktosi tenkým hláskom kričí o pomoc.

„Kto by to mohol byť?“ vyskočila muška na rovné nohy, zobrala lampášik, a podho hľadať nešťastníka! Cestou si takto rozhutovala:

„Žeby to bolo malé vtáčatko, čo vypadlo z hniezda? Asi nie, to by sa ozývalo silnejším hláskom... Alebo by to mohla byť malá muška, čo si zamotala nôžku do pavučinky! Ani to nie, muške by pavúk nedovolil toľko vyvolávať o pomoc... Tak možno zablúdil mravec. Ani to nie, veď naokolo sa poneviera sto mravcov, určite by pomohli svojmu kamarátovi v núdzi...“

„Pomóc, pomóc!“ ozvalo sa celkom blízko.

„Kto si, kde si?“ Nič. Ticho...

„Musím si trošku oddýchnuť, tak som sa ponáhľala na pomoc, až som načisto ustala,“ povedala si Svetluška, a posadila sa na suchý skrútený list pod kríkom. A vtom sa ozvalo tenkým hláskom znovu:

„Pomóc!“ Muška vyskočila ako strela, lebo sa jej všetko tak zdalo, že hlas ide odkiaľsi spod zeme!

„Čo ak to bude lúčne strašidlo?“

„Nie, ja nie so strašidlo, pomôž mi dostať sa von, a ja ťa prekvapím.“

„Ja by som ti pomohla, ale stále neviem, kde si!“

„No predsa v kukle! Práve na nej sedíš... A ponáhľaj sa, prosím ťa, už tu mám málo vzduchu!“

Svetluška sa teda postavila na kuklu, čo vyzerala ako suchý list, a dobre po nej podupala:

„Puk, puk, puk, prásk!“ rozlomila sa suchá kukla, a začalo sa z nej čosi vyťahovať – nohaté, škaredé, zababrané.

„Oklamalo si ma! Ty si predsa len strašidlo!“

„Nie, Svetluška, ver mi. Len sa potrebujem usušiť.“

„No dobre. Šuliky, muliky, kuk, svieť mi lampášik ako slnko, a osuš to čudo z kukly!“

Lampášik zažiaril po prvýkrát, a strašidlo sa postavilo na nohy. Lampášik zažiaril po druhýkrát, a strašidlo vystrčilo zatočené tykadlá.

„A teraz ma to isto zje!“ preľakla sa Svetluška... Lampášik zažiaril po tretíkrát, a to kuklové strašidlo zrazu rozprestrelo nádherné pestrofarebné krídla, a zamávalo nimi, až Svetluška cítila na tvári vietor.

„Jéj, veď ty si ten najkrajší lúčny motýľ, akého som kedy videla! Ako si len mohol bývať v takej škaredej kukle!“

„Svetluška, to si ešte nevidela, ako som býval v škaredej zelenej húsenici...“ – povedal motýľ, a odletel.

Niekedy je to tak, že aj zo škaredých vecí vznikne nádhera, len jej treba pomôcť.

Janka Myslíková

(Z knižky pre deti Muška Svetluška, ktorú napísala a vydala v roku 2014)

NAŠI JUBILANTI

Máj:

- p. Anna Barinová - 90 r.
- p. Štefánia Blažová - 73 r.
- p. Alžbeta Búryová - 77 r.
- MUDr. Božena Castiglione - 78 r.
- p. Mária Dávidková - 87 r.
- p. Pavlína Karlubíková - 76 r.
- p. Anna Kováčová - 70 r.
- p. Oľga Kurtová - 86 r.
- p. Alžbeta Mihóková - 77 r.
- p. Matej Smrek - 58 r.

Jún:

- Ing. Amália Lhotová - 79 r.
- p. Mária Tobolková - 92 r.
- p. Gizela Vadkertiová - 92 r.

Júl:

- p. Jaromír Feilhauer - 82 r.
- p. Alžbeta Horváthová - 89 r.
- Ing. Boris Kuchár - 63 r.
- PhDr. Jana Mozolová - 69 r.

August:

- p. Marta Belušová - 90 r.
- Ing. Miroslav Fašung - 64 r.

OPUSTILI NÁS

Máj:

- p. Martin Hacaj - 67 r.
- p. Irena Kršáková - 92 r.

Jún:

- p. Eugen Aman - 80 r.
- PhDr. Ľudovít Kilár, CSc. - 90 r.
- p. Vincent Németh - 80 r.
- p. Valéria Rybárska - 85 r.

Júl:

- p. Elena Kubiková - 89 r.
- Ing. František Dávidek - 90 r.
- p. Vlasta Kilarová - 87 r.

August:

- p. Mária Lavorová - 80 r.
- p. Marta Liozínová - 64 r.

-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-

Na zamyslenie:

Smrť nás ukladá do toho pokoja, kde sme spočivali pred svojím narodením.

(Seneca)